

MEZI VESLAŘSKOU A KAMENOMLÝNSKOU

Nalezení několika gramů úpěnlivosti
v tomto městě,
kde větve jasanů opadávají nejpozději (jako všude?)
a kde jsou oběšenci tak do sebe ponoření (jako
vždycky?),
že posléze zapomenou
skřípat zuby,
je obtížnou nezbytností.
Každý má své město, své povědomé domy,
někdo jenom kbelík na odpadky nebo na zvratky,
každý má své město
a svou zabijáckou vůni vysušené paměti —
Myslíš, že vidíš ten vnitřní pocit,
ty předsíně o půl druhé v noci,
kdy těla spí
a bačkory se hádají o výchozí postavení?
(Třebaže po rozkopnutí...)
Jednou půjdeš po nábřeží noční řeky
a uslyšíš, jak váhavě a v jemném plácání a skákání
pochodují žáby.

**Zalezeš ke skále
a budeš věřit na tařici,
na lásku,
na otevřené, prázdné sály.**

30. 10. 1990 a 5. 1. 1998